
V Česku chybí turistické značky pro vozíčkáře. Napravit to chce studentka UK

V České republice chybí turistické značky pro vozíčkáře. Napravit to chce studentka UK

Vytvoření soustavy turistických značek pro vozíčkáře a specifika seniorského cestovního ruchu. To jsou témata bakalářské a diplomové práce, kterým se věnovala dvojice studentů [Přírodovědecké fakulty UK](#) Bc. Pavlína Dobruská a Bc. Lukáš Slavík. V soutěži organizace CzechTourism se svými novátorskými tématy Pavlína Dobruská v kategorii bakalářských prací umístila na prvním místě, Lukáš Slavík mezi diplomanty na druhém.

Pavlína Dobruská se jako výherkyně soutěže mohla vydat na týdenní stáž do Stockholmu, kde sbírala zkušenosti pro svůj další výzkum věnující se cestování vozíčkářů. Po prázdninách se chystá pokračovat v magisterském studiu na Přírodovědecké fakultě UK.

Můžete představit svou bakalářskou práci, kterou jste ohromila soutěžní porotu organizace CzechTourism?

Celá práce se věnuje cestovnímu ruchu vozíčkářů v národních parcích České republiky. Sledovala jsem kvality v současné době už existujících turistických stezek pro vozíčkáře. Zabývala jsem se potřebami hendikepovaných a zohledňováním jejich potřeb v národních parcích. Především jsem se ale věnovala nedostatkům, protože těch je v parcích hodně.

Hlavním výstupem práce byla tvorba sjednocené klasifikace turistických stezek a jejich jednotného značení. Chtěla jsem zjednodušit a hlavně centralizovat značení a klasifikaci turistických tras pro vozíčkáře. Značení je dnes v parcích nejednotné, často úplně chybí.

Do kterého z parků mohou dnes vozíčkáři vyjet na výlet? Jak je to s informacemi o stezkách pro hendikepované?

Relativně dobře na tom jsou Krkonoše a Šumava. Informací i stezek je ale málo. Špatná situace není ani v Českém Švýcarsku. V Podýjí ovšem pro vozíčkáře neexistuje vůbec nic, natož nějaké značení.

Můžete popsat systém značení, který jste na závěr své práce navrhla?

Pro značení jsem použila snadno srozumitelný piktogram vozíku. Pro označení obtížnosti stezek jsem se inspirovala značením lyžařských tratí – vozík je tedy buď v modré, červené nebo černé barvě podle obtížnosti terénu. Nejjednodušší, modře značenou trasu zvládne každý vozíčkář projet sám bez jakékoliv dopomoci. Červeně značené stezky jsou obtížnější, vozíčkář musí počítat třeba s nějakými nerovnostmi v terénu nebo s jeho svažitostí. Nejtěžší,

černě značená trasa je pro vozíčkáře bez doprovodu nevhodná. Na takových stezkách je nutná dopomoc jednoho, nebo dokonce dvou lidí.

Vybrané trasy vhodné pro vozíčkáře jste si sama procházela?

Všechny jsem si neprocházela, byla jsem jen na některých na Šumavě. Spolupracovala jsem ale přímo s jedním vozíčkářem, který se podílí na vytipování jednotlivých tras a také na následném ověřování. S ním jsem konzultovala i výsledek práce. Posuzoval, zda je značení relevantní a odpovídá realitě či nikoliv.

Projevil třeba někdo z pracovníků parků zájem o váš klasifikační systém? Narazíme už na něj někde?

Zatím ne. V tématu bych ale chtěla pokračovat dál i v rámci magisterské práce a chtěla bych představit svou práci pracovníkům všech národních parků, aby se kvalita cestování vozíčkářů zlepšila.

V kategorii diplomových prací se na druhém místě se svou prací Seniorský cestovní ruch umístil Lukáš Slavík, student magisterského oboru regionální a politické geografie na Přírodovědecké fakultě UK. I když kvality své práce obhájil už před porotou CzechTourism, v září ho čeká ještě důležitější porotní komise – u státních závěrečných zkoušek.

V čem tkví specifika seniorského cestovního ruchu, co senioři při cestování vyhledávají především?

Především je nutné říct, že na seniory, jejichž věkovou hranici jsem určil podle odborné literatury od pětapadesáti let, nelze pohlížet jako na homogenní skupinu starších lidí.

Zjistil jsem, že lidé do šedesáti pětadesáti let sebe nevnímají jako seniory a chtějí podnikat aktivní cesty, jezdit daleko. Jsou prostě stále velmi aktivní a využívají svého stále ještě dobrého zdraví. Jak ale lidé stárnou, ubývá i jejich aktivity. Nechtějí jezdit daleko, nechtějí moc změn, nebaví je pořád si balit. Jezdí proto třeba na delší dobu, ale do bližších míst. Ve věku okolo osmdesáti let lidé přestávají cestovat.

Senioři cestují především mimo sezonu – snaží se jezdit za nižší cenu, cestují proto nejvíc mimo víkendy a na jaře nebo na podzim, kdy je mírnější počasí bez velkých teplotních výkyvů.

Preferují místa, kde jsou volnější ubytovací kapacity. V České republice jsou pro ně velmi atraktivní horské turistické oblasti a místa, kde jsou v blízkosti přírodní památky. Vyhýbají se místům se špatnou dopravní dostupností. Často vyhledávanou oblastí jsou pochopitelně lázeňské oblasti. Majitelé ubytovacích zařízení v lázeňských městech připouštějí, že senioři tvoří značnou část jejich klientely.

Ve své práci upozorňujete na to, že seniorský cestovní ruch je dnes velkým trendem. Zaměřují se hoteliéři na turisty seniory?

Ptal jsem se více než stovky majitelů ubytovacích zařízení a spíše říkají, že ne. Tím, že je seniorský cestovní ruch novodobým trendem, chybí jim přesné statistiky, nevědí o něm. Snad jen jeden majitel uvedl, že tento trend vnímá, a jeho zařízení se tomu bude muset přizpůsobit. Na druhou stranu ale seniory vítají, nevnímají je jako chudou skupinu lidí, jsou pro ně výhodným segmentem turistů.

Proč? Protože často cestují?

Jednak hodně cestují a hoteliéři jsou s nimi navíc spokojeni, protože nepožadují žádný extrémní servis a neničí ubytovací zařízení jako jiné skupiny lidí.

Kdo vás přivedl k tématu vaší diplomové práce?

Seniorský cestovní ruch je novým tématem, kterým se u nás ještě nikdo nezabýval. Velmi mě to zaujalo, proto jsem se pustil do jeho výzkumu. Bohužel je to ale velmi rychle se proměňující oblast, proto mé výzkumy už dnes nemusí být úplně aktuální.